

Lisa Kleypas

SPLNĚNÝ SEN

Lisa Kleypas

SPLNĚNÝ
SEN

2012

Copyright © 2000 by Lisa Kleypas
Translation © 2004 by Jana Vlčková
Cover design © 2004 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WHERE DREAMS BEGIN,
vydaného nakladatelstvím Avon, New York 2000,
přeložila Jana Vlčková

Odpovědná redaktorka: Jana Šafaříková

Korektura: Michaela Kontriková

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbíš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2012

ISBN 978-80-7303-805-2

*Věnováno ženám z nakladatelství Avon, které mě podržely poté,
co mě postihly záplavy. Když člověk přijde o všechno, zůstanou mu
jen opravdoví přátelé.*

*A na památku Nancy Richards-Akersové, krásné talentované dámy,
jež nás opustila příliš brzy. Stýská se mi po jejím přátelství
a po všech báječných příbězích, které nestačila napsat.*

LONDÝN 1830

Musela pryč.

Šveholení pečlivě vyslovovaných vět, záře početných křišťálových lustrů, z nichž na tanečníky odkapával horký vosk, směs vůní předznamenávající blížící se opulentní večeri, to všechno lady Holly neuvěřitelně zmáhalo. Udělala chybu, když přijala pozvání k návštěvě velkolepé společenské události tak brzy po Georgeově smrti. Jistě, většina lidí by považovala tříleté truchlení za dostatečně dlouhé. Přesně rok a den držela Holly hluboký smutek. Sotva vycházela z domu. Pouze se s maličkou dcerkou Rose procházela po zahradě kolem jejich obydlí. Odívala se v tmavý smuteční šat, vlasy a tvář zakrývala závojem symbolizujícím odluku od manžela, jenž se odebral na onen svět. Většinou jedla o samotě, všechna zrcadla v domě zakryla černým krepem, a pokud psala dopis, pak zásadně na papír s černým pruhem, aby každický kontakt s vnějším světem lidem připomínal její žal.

I druhý rok stále chodila ve smutku, pouze se vzdala závoje. Tři léta po manželově skonu směly vdovy odložit černý oděv a nahradit jej šedým či slézově fialovým. Mohly se účastnit nenápadných soukromých dýchánek, jako jsou například odpolední čaje s příbuznými či důvěrnými přítelkyněmi.

Holly prošla všemi etapami smutnění. Dnes poprvé vyměnila útulné přitnutí, samotu a ticho za bujaré veselí a pronikavé světlo. Snad proto se necítila ve své kůži. Pravda, lidé i prostředí jí připadali důvěrně známí... Jenže chyběl tu George. Připadala si nějak nepatřičně, strašlivě nápadná. Na roli vdovy Taylorové si ještě nezvykla. Podobně jako ostatní, i ona donedávna považovala ovdovělé ženy za zasmušilé bytosti hodné politování, poznamenané prožitou tragédií. Pojednou pochopila, proč dámy v ponu-

rych róbách, s nimiž se při podobných událostech sešla, vypadaly, jako by si přály utéct. Známi k nim přistupovali s projevy soustrasti zapsanými ve tvářích, nabízeli kalíšky punče, prohodili několik chlácholivých slov, aby se po chvíli s úlevou odporoučeli. Slušnosti bylo učiněno za dost a konečně si mohli vychutnat potěšení z plesu. Dříve se chovala stejně. Snažila se být přívětivá, nicméně zoufalým pohledům se pokoušela vyhnout.

Holly netušila, že si člověk může ve víru společnosti připadat tak sám. Prázdné místo po jejím boku, to, kde by měl sedět George, jako by křičelo. Znenadání se cítila trapně. Jako by se vnutila někam, kam nepatří. Tvořila jen polovinu bývalého celku. Účast na plese jí bolestivě připomněla ztrátu milovaného manžela.

S upjatým výrazem v obličeji a strnulým pohledem se šourala ke dveřím salonu. Sladké trylky podmanivé melodie ji nikterak nerozveselily. Přátelé se tentokrát mylili. Hudba jako by se jí vysmívala.

Holly kdysi bývala jako všechny ostatní mladé ženy. Také ráda tancovala, dokázala se vznášet po parketu v Georgeově ochranné náruči celou noc. Tvořili dokonalý pár. Známi jim s potutelnými úsměvy říkali, že se narodili jeden pro druhého. Byli skoro stejně vysokí. Díky Hollyině drobné postavě vynikala manželova jemná mužnost. Třebaže George nepatřil k urostlým mládencům, byl štíhlý, pružný a pohledný. Snad každou ženu uchvátily jeho nazlátlé hnědé vlasy a uhrančivě modré oči. V pohotovosti měl vždycky podmanivý úsměv. Hýřil smíchem, rád tancoval, povídal si... Neobešel se bez něho žádný bál, setkání či večírek.

Ach, Georgi. Do očí se jí tlačila palčivá vláha. S tebou mě potkávalo takové štěstí. Tak báječně se nám dařilo. Jak jen mám bez tebe dál žít?

Přátelé to s ní mysleli dobře. Proto ji přemluvili, aby sem dnes večer šla. Domnívali se, že po nekonečných dnech smutku a osamocení půjde o výborné povyražení. Jenže Holly nebyla připravená. Alespoň zatím. Možná se už nikdy nevzchopí.

Pročesávala dav očima a pátrala po členech Georgeovy rodiny, kteří se výborně bavili a uzobávali lahůdky servírované na pozlacených porcelánových podnosech. Manželův starší bratr, William,

právě odváděl svoji ženu na parket. Za chvíli začnou hrát čtveřky. Lord a lady Taylorovi tvořili milou dvojici, ale jejich vzájemně vlažná náklonnost se nikdy nevyrovná horoucí lásce, již Holly sdílela s Georgem. Vypadalo to, že všichni příslušníci rodu Taylorů – rodiče i bratři s manželkami – se již s jeho úmrtím vyrovnali. S potěšením přijali pozvání na velký ples, smáli se, jedli a popíjeli, jako by zapomněli, že nejoblíbenější člen rodiny předčasně spočinul v hrobě. Holly jim to neměla za zlé. Všichni se musejí vzpamatovat a žít dál. George odešel a nelze jej přivolat zpět. Vlastně příbuzným záviděla. Jak ráda by se vymanila z neviditelného závoje smutku, jenž ji ovíjí od hlavy až k patě. Kdyby nebylo dcerušky Rose, ani na okamžik by si neulevila od pocitu nezměrné bolesti a ztráty.

„Holland,“ zamumlal jí někdo do ucha. Otočila se a spatřila manželova nejmladšího bratra Thomase. Ačkoliv podědil tytéž charakteristické rysy – jantarově zbarvené vlasy a živé oči –, postrádal Georgeovu jiskru, líný okouzlující úsměv, vřelost a zdání důvěry. Vlastnosti, jež z George činily neodolatelného muže. Thomas byl vyšší, mnohem střízlivější verze svého bratra. Po manželově smrti se však stal pro Holly velkou oporou.

„Thomasi,“ pronesla překvapeně a přinutila ztuhlé rty k úsměvu. „Bavíš se?“

„Abych řekl pravdu, tak ne,“ připustil upřímně a švagrová v jeho očích zahlédla záblesk sympatie. „Přesto si vedu lépe než ty, má drahá. Tváříš se zkroušeně. Nedivil bych se, kdyby tě opět sklátila migréna.“

„Ano, není mi dobře.“ Pojednou si uvědomila nepolevující tlak ve spáncích a na temeni, věstící nástup mnohem nepříjemnějších potíží. Až do manželovy smrti migrénami netrpěla, objevily se krátce po pohřbu. Úporná bolest hlavy se dostavovala znenadání a většinou ji na dva na tři dny uvěznila v posteli.

„Neměl bych tě odvézt domů?“ otázal se Thomas. „Jsem si jist, že Olinda nebude mít námitek.“

„Ne,“ vyhrkla Holly spěšně. „Jen tu zůstaň a užívejte si společně plesu, Thomasi. Nepotřebuji doprovod, abych se dostala bezpečně domů. Mám-li být upřímná, raději bych byla chvíli sama.“

„Chápu.“ Usmál se a náhle se tolik podobal zesnulému bratrovi, až se švagrové bolestí stáhlo srdce. Bušení v hlavě zesílilo. „Dovol mi tedy, abych nechal přistavit rodinný kočár.“

„Děkuji ti,“ odvětila vděčně. „Co kdybych počkala ve vstupní hale?“

Thomas zavrtěl hlavou. „Obávám se, že to bude chvíli trvat. Dostavila se spousta hostů a před vchodem se tísní mnoho povozů. Přesto i v tomto sídle nalézají tichá zákoutí, kde můžeš nerušeně vyčkat. Pokud si dobře vzpomínám, mají tu takový maličký salonek propojený se zimní zahradou. Projdi vstupní halou až ke schodišti. Jsou to první dveře vlevo.“

„Thomasi,“ povzdechla si Holly, unaveně se usmála a letmo se dotkla švagrova rukávu, „co bych si bez tebe počala?“

„S tím si nelam hlavu,“ pravil vážně. „Pro Georgeovu ženu bych udělal všechno na světě. A ostatní zrovna tak. Postaráme se o tebe i o Rose. Za všech okolností.“

Takové prohlášení by mělo Holly uklidnit. Nicméně nedokázala se smířit se skutečností, že se stala závislou na dobročinnosti Taylorovy rodiny. Po manželově smrti jí připadla pouze malá renta. Nedostatečný příjem Holly donutil k prodeji rodinného sídla s bílými sloupy. S vděčností proto přijala velkorysý návrh, aby se přestěhovala do dvou místností v rezidenci Taylorových. Dobře si uvědomovala, jak v podobné situaci skončily jiné vdovy. Odstrčené svými příbuznými buď živořily, nebo byly nuceny se znovu vdát, jen aby nezůstaly nikomu na obtíž. Zatímco Taylorovi s ní zacházeli jako s vítaným hostem. Anebo lépe řečeno – se živoucí památkou na zbožňovaného George.

V zamyšlení se tvrdě udeřila o zlatem zdobený rám dveří. Jako tělo bez duše vstoupila do haly domu patřícího lordu Bellemontovi, hraběti z Warwicku. Městská rezidence sloužila k velkolepým společenským událostem, na nichž se domlouvala politická spiknutí, výhodné sňatky i obchody. Lady Bellemontová proslula jako skvělá hostitelka. Dokázala vkusně propojit správný počet aristokratů s politiky a umělci. Taylorovi milovali večírky pořádané touto dámou. Domnívali se, že k opětovnému uvedení Holly do společnosti neexistuje lepší příležitost.

Prostornou kruhovou místnost lemovala dvě mohutná schodiště. Všechny společenské sály a salony se nacházely v přízemí. Doplňovaly je četné přijímací pokoje a útulné komnaty vedoucí do přistavěných skleníků, plynule přecházejících v udržované zahrady. Pokud někdo zatoužil po dostaveníčku v soukromí, rozhodně neměl potíže s hledáním vhodného místa.

Čím víc se Holly vzdalovala od hlučícího davu, tím lépe se jí dýchalo. Mířila k salonku, o němž se zmiňoval Thomas. Při každém jejím kroku šustily těžké sukně hedvábných šatů odstínu tak sytě modrého, až se zdály téměř černé. Lem tížily bohaté svazky našitých látkových květů. I móda se od Georgeovy smrti dočista změnila. Kde jsou ty časy nadýchaných lehounkých rób!

Dveře do pokojíku zůstaly pootevřené, uvnitř panovalo šero. Zvenku se do místnosti prodíral ledový vzduch, ale také dostatečné množství světla, aby se Holly obešla bez svícnu. V rohu spatřila dvojici francouzských křesel a s nimi ladící stolek, poblíž se o mahagonové stojany opíralo několik hudebních nástrojů. Okna i křivou římsu krášlily sametové girlandy zdobené třásněmi. Kročeje tlumil silný koberec s květinovým vzorem.

Holly vděčně vklouzla do tichého útočiště a zavřela za sebou dveře. Přitiskla dlaň k vypasovanému živůtku a zhluboka vydechla úlevou.

„Chvála bohu,“ špitla. Až dosud netušila, že samota může být dokonce vítaná. Zvláštní. Uvykla jí tak moc, že se najednou mezi davem lidí necítila dobře. Bývaly přece doby, kdy si ve společnosti obratně vedla, kdy milovala legraci a s přehledem vybrusila z každé situace... Jenže to při ní stál George. Tím, že se za něho provdala, získala potřebnou sebedůvěru, již nyní bolestně postrádala.

Bezmyšlenkovitě přecházela po pokoji. Náhle jí zasáhl závan studeného vzduchu. Zachvěla se. Třebaže módní lodičkový výstřih dosahoval vysoko k šíji, pocítila chlad. Zapátrala proto očima, aby zjistila, odkud do salonku táhne. Vstoupila do navazující zimní zahrady a zjistila, že jedno z francouzských oken vedoucích do parku zůstalo otevřené. Bezděčně se natáhla po mosazné klice a krátce zaváhala. Zírala skrze ojíňené skleněné tabulky a na-

slouchala zběsilemu bušení svého srdce. Chovalo se, jako by mělo každou chvíli puknout.

Připadalo jí, že stojí na okraji bezedné propasti. Znenadání pocítila naléhavou žádost vrátit se zpátky do přetopeného tanečního sálu mezi rozjařené hosty. Přesto dál svírala kliku dveří a zahřívala ji horkou zpcenou dlaní. Noc jako by k ní promlouvala a lákala ji ven, pryč z důvěrně známého bezpečného prostředí.

Jemně se třásla, přesto se pokusila vysmát své pošetilosti. Odhodlaně učinila první krok. Toužila po doušku osvěžujícího vzduchu. Vtom před ní povstal obrovský tmavý stín..., v němž poznala robustního muže. Zkameněla úžasem, klika vyklouzla z prstů. Lekla se, až cítila mravenčení po celém těle. Třeba je to Thomas. Přišel jí oznámit, že je kočár připraven. Ne. Švagr není tak vysoký a urostlý. Žádný z jejích známých nevypadá jako obr.

Dříve, než se vzmohla na slovo, ji neznámý popadl za paži a vytáhl ven. Přidušeně vykřikla a klopýtla přes práh. Přistála v cizí náruči. Nepoznaný pán ji přivinul pevně k sobě. Nato se Holly změnila v uzlíček hedvábí a ztuhlých údů. Přemohl ji tak snadno, že si v zajetí mužových svalnatých paží připadala bezmocná jako kotě.

„Počkejte...!“ lapala otřeseně po dechu. Tiskl se k ní mohutným tělem. Svou nepoddajností Holly připadalo spíš jako z oceli než z masa a kostí. Odstrkovala jej od sebe zpcenými dlaněmi a vnímala, kterak kloužou po hladké kvalitní látce. Ucítila vůni naškrobené košile, tabáku, brandy a ještě něčeho, co jí opět mučivě připomnělo zesnulého George. Tak dlouho už ji nikdo neobjímal... Po dobu smutku nikomu nedovolila, aby ji utěšoval. Nestála o cizí dotek. Chtěla si uchovat vzpomínky na něhu nebohého manžela.

Teď však neměla na vybranou. Začala se zuřivě bránit a bojovat. Místo aby ji cizinec pustil, sklonil se k Hollyinu uchu a počal jí cosi šeptat.

Zabarvení mužova hlasu ji zaskočilo. Hluboké mručení Holly připomínalo Háda, lákajícího Persefoné do záhrobí. „Nebudete litovat, že jste přišla, má paní.“

Uvědomila si, že si ji s někým spletl. Nedopatřením se vloudila na čísi dostaveníčko. „Ale já... nejsem...“

Umlčel ji polibkem. Vyděšené sebou škusbla. Zazmítal jí šok, odpor, zuřivost. Jak se jen opovážil smazat svými ústy z jejích rtů Georgeův poslední polibek! Zhnusení nad troufalým činem však zčistajasna vystřídal dávno zapomenutý požitek z důvěrné blízkosti milujícího člověka. Podvolila se žhavému dotírání dobyvatelových úst a ke svému úžasu pootevřela rty. Nikdy dřív se takto nelíbala. Vášnivé sblížení v ženě rozdmýchalo nečekanou vlnu touhy. Náhle zmírала vedrem. Snažila se uniknout z dosahu mužových rtů, ale pronásledoval ji, vinul se k ní ještě důvěrněji. Hollyino bušící srdce nyní přímo burácelo, krev šumící jí v žilách ji ohlušovala. Instinktivně se otrásla.

Přesně rozpoznala okamžik, kdy si cizinec uvědomil svůj omyl. Překvapením strnul, zadržel dech. Teď mě pusť, uvědomila si lady Taylorová jako v mátohách. Muž dlouze váhal. Potom povolil drtící objetí a dlaní polaskal Hollyinu obnaženou šíji.

Bývala kdysi vdaná – proto se považovala za zkušenou a světa znalou ženu. Ale takto ji dosud nikdo nelíbal. Neznámý ji polibkem sváděl, laskal i vyzýval. Přinutil ji zachvět se vášní i vyděšeně se odtáhnout. Ach, nepatrná příchut' brandy linoucí se z hladících úst... A ještě něco. Sotva postřehnutelný závan intimnosti, jenž v ní znovu zažehl pohřbený oheň. Holly si omámeně uvědomovala, že se tiskne k mužnému tělu a pokorně přijímá něnou výzvu zkušených úst, dokonce jim nepatrně vychází vstříc. Snad za to mohlo nečekané setkání či tma, jež je obklopovala, nebo prostý fakt, že se navzájem neznali. V každém případě se Holly v cizincových pažích na okamžik proměnila ve zcela neznámou ženu. Zatoužila se jej dotýkat. Ovinula hebké ruce kolem džentlmenovy býčí šíje, prsty si pohrávala s prstýnky krátce střižených vlasů. Byl tak vysoký, že musela balancovat na špičkách, aby na ně dosáhla. Obkreslila dlaní křivku mužovy líce a příjemně se poškrábala o rašící nepoddajné vousy.

Zdálo se, že Hollyin dotek na obra silně zapůsobil. Těžce oddechoval, pulz se mu zrychlil. Mladá vdova si vychutnávala blízkost chlapského těla, zalykala se mužnou vůní i vlahými polibky. Náhle si uvědomila, co činí.

Otřeseně vykřikla a ucukla. Neznámý ji ihned pustil. Rozechvělá Holly škobrtala do bezpečného přítmí skleníku. Nakonec

se zastavila pod okřídlenou sochou opřenou o zeď, a nevědomky si tak uzavřela ústupovou cestu. Následoval ji, ačkoliv neučinil sebemenší pokus se jí znovu dotknout. Přistoupil k Holly tak těsně, že vnímala teplo vyzařující z mohutného těla.

„Ach,“ vydechla rozechvěle a objala se pažemi, jako by toužila přivolat libé pocity rozechvívající každíčký nerv. „Ach.“

Na to, aby si viděli do tváře, byla příliš tma. Stříbrný měsíc však dokonale obkreslil mužovu statnou siluetu. Cizinec měl na sobě večerní oblek, tudíž patřil k účastníkům plesu. Přesto nebudil dojem šviháka oplývajícího dostatkem času a vyživujícího se v plytké zábavě. Urostlá svalnatá postava spíše připomínala těžce pracujícího dělníka. Ramena příliš široká, hrudník klenutý, stehna silná. Aristokraté zpravidla nedisponují takovou muskulaturou. Slabý tělesný rámec dokonce vítají, jelikož je na první pohled odlišuje od pracující většiny.

Když neznámý promluvil, Hollyino rozechvělení záhy zmizelo. Muž nehovořil uhlazeným stylem džentlmena. Uvědomila si, že bezpochyby pochází z nižších vrstev. Jak se člověk jeho typu vůbec dostal na dnešní ples?

„Nejste ta dáma, kterou jsem očekával.“ Odmlčel se a po chvíli poněkud pobaveně dodal: „Omlouvám se.“ Dobře si uvědomoval, že na pokání je dávno pozdě.

Navzdory nejistému hlasu se Holly přinutila k chladné odpovědi: „Dobrá. Jednoduše jste se vrhl na jinou ženu. Násilníkům číhajícím ve stínech se to občas stává.“

Vycítila, že ho břitkou replikou zaskočila. Zřejmě očekával hysterický jekot a pištění. Měkce se smál. „No, řekl bych, že tolik zase svého činu nelituji.“

Pohnul paží, z čehož Holly usoudila, že ji opět sevře v náruči.

„Nedotýkejte se mě,“ pravila odhodlaně. Ucouvla, jenže zády narazila do zdi. Opřel se dlaněmi o kamenný obklad u její hlavy a přistoupil blíž, takže si připadala jako v kleci.

„Neměli bychom se navzájem představit?“ navrhl.

„Rozhodně ne.“

„Alespoň mi tedy prozradte... Jste zadaná?“

„Zadaná?“ opakovala nechápavě Holly, zatímco se lopatkami tiskla k neústupné stěně.

„Vdaná,“ objasnil, „zasnoubená, nebo někomu zaslíbená.“

„Ach, já... Ano, jsem.“ Ačkoliv ovdověla, přesto patří jedině Georgeovi. Živému či mrtvému. Prchavá vzpomínka způsobila, že Holly potřásla hlavou. Osud si s ní tak pohrává! Jak se vůbec mohlo stát, že její báječný manžel umřel, a ona zde v přítmí skleníku hovoří s cizincem, který ji prakticky napadl?

„Odpustte,“ hlesl mírně. „Domluvil jsem si s někým schůzku... S dámou, která očividně neumí držet slovo. Spletl jsem si vás s ní.“

„Já... Chtěla jsem někde počkat, dokud mi nepřistaví kočár.“

„Odjíždíte tak brzy? Chápu. Nedivím se vám. Čím velkolepější událost, tím větší nuda.“

„Vždycky ne,“ zamumlala. Vzpomněla si, kterak se s Georgem kdysi veselili, flirtovali spolu a tančili až do časných ranních hodin. „Hodně záleží na tom, jakou si zvolíte společnost. Máte-li po boku toho pravého partnera, připadá vám každý večírek... kouzelný.“

Tesknota v ženině hlase způsobila, že zareagoval naprosto spontánně. Pohládl ji nejprve po rameni, pak po hrdle, aby spoučtinul hřejivou dlaní na oblé líci. Holly si uvědomovala, že by měla ucuknout, ale něha ukrytá v mužově doteku ji naprosto zaskočila.

„Jste ta nejsladší bytost, jaké jsem se kdy dotýkal,“ dolehl k ní z temnoty hluboký hlas. „Povězte mi, kdo jste. Prozradte mi své jméno.“

Holly se zhluboka nadechla a odlepila se od ostění. Jenže neměla kudy utéct. Tajemný nápadník ji zaštiťoval svým tělem. Zmateně přistála v jeho náruči. „Už musím jít,“ zajíkala se. „Kočár už je připravený.“

„Tak ho nechte čekat a zůstaňte se mnou.“ Jednou dlaní ji svíral kolem pasu, druhá se tulila k labutí šíji. Vdova se otrásla vzrušením. „Děsím vás?“ otázal se, když zaznamenal ženino nepotlačitelné chvění.

„N-ne.“ Asi by se měla začít vztekat, prát se s ním, ale bylo tak příjemné tisknout se k cizincově svalnaté hrudi. Oddělovaly je pouze Hollyiny zkřížené paže. Nejraději by je ovinula neznámému kolem krku a přimkla se k němu ještě blíž s hlavou položenou

na širokém rameni. Nejistě se zachichotala. „To je šílenství. Musíte mě pustit.“

„Můžete odejít, kdykoliv budete chtít.“

Ani se nepohnula. Stáli těsně vedle sebe, dychtivě oddechovali. Oba si uvědomovali narůstající touhu. Náhle k nim z tanečního sálu dolehly první trylky dovádivé skladby. Zdálo se, že přicházejí z jiného světa.

Cítila na oušku dobytých horoucí dech. „Líbejte mě.“

„Jak se opovažujete...“

„Nikdo se to nedozví.“

„Patrně mi nerozumíte,“ drmolila rozechvěle. „Obvykle se takto nechovám... Nedopouštím se podobných poklesků.“

„Jsme dva cizinci ztracení v temnotě,“ zašeptal. „Nic podobného spolu již nikdy neprožijeme. Ne, neodvracejte se. Dokažte mi, že i tento večer je kouzelný.“ Měkce se otřel rty o sametový lalůček.

Podobnou situaci si Holly nedokázala představit ani v těch nejdivočejších snech. Nikdy nechápala, proč se některé ženy ochotně pouštějí do pomíjivých dobrodružství, proč riskují dobrou pověst a pro několik chviliek rozkoše porušují manželský slib. Náhle jim porozuměla. Poprvé se jí nějaký muž dostal pod kůži. Pojednou se cítila prázdná a rozčarovaná. Prahla po jediném – navždycky se rozplynout v cizincově objetí. Snadno si hrála na ctnostnou, když ji osud uchránil pokušení. Nyní si zděšeně uvědomovala slabiny vlastního charakteru. Pokusila se k sobě v myslí přivolat Georgeův obraz, ale ke svému zděšení si znenadání nedokázala vybavit jeho tvář. Nezůstalo nic než obloha plná hvězd, kulatý měsíc odrážející se jí v očích a silueta hřmotného džentlmena.

Ztěžka si vzdychla a pootočila hlavu, aby se střetla s horoucími ústy. Panebože, ten ale umí líbat! Širokými dlaněmi ji přivinul k sobě, takže bezpečně spočívala v jeho náruči. Zасыpával ji drobnými škádlivými polibky, které v ní rozdmýchávaly neskutečnou vášně. Neohrabaně mu vycházela vstříc, balancujíc na špičkách. Toužila mu být co nejbliže. Podepřel ji pevnou rukou, jež při té příležitosti zkoumala oblinu svůdných boků. Tak dávno nepocítila tělesnou slast! Smyslnost se zcela vytratila z Hollyina bytí.

Hubičky nabraly na intenzitě, zaznívala v nich žádostivost a mladá žena se jim bezmocně podvolovala. Ač na vrcholu blaha, z neznámého důvodu pocítila štípání v očích. Vstoupily do nich slzy. Skanuly z vnějších koutků a dokutálely se až k bradě. Přesto dál oplácela cizincovo laskání, nedokázala se ovládnout.

Muž citlivými bříšky prstů nahmatal zbloudilou krůpěj a zvolna odtrhl od Holly dychtivé rty. „Ach,“ vydechl a s netušenou něhou slíbalával slané kapičky. „Sladká dámo... Vysvětlete mi, proč vás moje hubičky tak rozesmuthňují.“

„Promiňte,“ lapala po dechu. „Nechte mě odejít. Nikdy jsem neměla...“ Rázně se mu vymanila z náruče a odcházela pryč. Holly se ulevilo, když zjistila, že ji neznámý nepronásleduje. Přesto měla nohy jako z olova. Připadalo jí, že místo podivného setkání neopouští dostatečně rychle. Že nedokáže uniknout pocitu hanby a provinění. Špatné svědomí ji bude zřejmě pronásledovat po zbytek života.

Lady Bellemontová, pohledná pětáctýřičátnice plná života, se nechala bez protestů odvést k oknu předního salonu. Spokojeně se hihňala, zatímco ji svírala pevná paže. Až na tohoto muže se jí všichni pánové bez výjimky podřizovali. Jenže tenhle osobitý člověk jednal s vévodkyní stejně jako s děvečkou. Zamlouvalo se jí, že se k ní chová tak familiárně. Charismatický host jako by si neuvědomoval propastný společenský rozdíl, který mezi nimi panuje. Spřátelila se s ním navzdory nesouhlasu manžela i přátel. Možná právě proto ji tolik přitahoval. Koneckonců od ženy se přece očekává nepředvídatelné chování.

„Dobrá,“ povzdychla si lady Bellemontová s úsměvem, „tak mi ukažte, která vás vyvedla z míry.“

Společně hleděli na vyrovnanou řadu kočárů a olivrejované sloužící, kteří poletovali mezi nimi. Z nedalekého tanečního sálu k nim pootevřenými dveřmi zazníval vznešený valčík. Nevysoká dáma, jež právě odjížděla, se otočila, aby poděkovala komořímu, pomáhajícímu jí do vozu. Zlatavé světlo venkovní lampy důkladně osvítilo ušlechtilý obličej.

Lady Bellemontová zaslechla, jak muž stojící vedle ní zalapal po dechu. „Tam,“ vyhrkl hlubokým hlasem. „Ta v těch tmavomodrých šatech. Povězte mi, jak se jmenuje.“

Hezoučká tvář patřila lady Holland Taylorové, mladé ženě, s níž se hostitelka dobře znala. Kupodivu se zdálo, že vdovský stav, jež si obvykle vybere na manželce svou daň, Holly jenom prospěl. Kdysi kyprá postava nabyla gazelí štíhlosti a pružnosti. Střízlivý účes z vysoko vyčesaných tmavých lokýnek pouze podtrhl osobité rysy nevšedně pohledné tváře. Malý rovný nosík, plné, hezky vykrojené rty a nazlátlé oči barvy skotské whisky. Pouze jiskřivé veselí, jež z dámy obvykle vyzařovalo, vystřídala smířlivá melancholie. Holly vzbuzovala dojem, že se neustále pohybuje v krásném, leč smutkem naplněném snu. Utrpěla bolestnou ztrátu, tudíž se není čemu divit.

Kolem okouzující mladé vdovy by se nápadníci rojili jako včely okolo nektarem oplývajícího květu. Jenže lady Holland Taylorová jako by na sobě nosila neviditelný nápis „Nedotýkat se!“. Hostitelka ji v průběhu večera pokradmu pozorovala a přemítala, zda Holly nepřijala pozvání proto, aby se poohlédla po případné vhodné partii. Ale mladičká žena odmítala veškerá pozvání k tanci a nikterak nedbala džentlmenů, kteří se marně pokoušeli upoutat její pozornost. Jasně dávala najevo, že nemá o nového partnera zájem. Ne teď, a možná že už nikdy.

„Ach, drahý příteli,“ zamumlala lady Bellemontová, „máte vynikající vkus. Ale tato dáma není nic pro vás.“

„Je vdaná.“ Nešlo o otázku, nýbrž o konstatování. Černé oči se jevily dočista prázdné.

„Ne. Lady Holland je vdova.“

Muž se na svoji společnici ledabyle zadíval a bystrá dáma pod navenek vyrovnaným obličejem vytušila vzrůstající zájem. „Vidím ji tu dnes poprvé.“

„Na tom není nic divného, drahoušku. Choť lady Holland se odebral na věčnost teprve před třemi lety, tedy před vaším vstupem do společnosti. Chudinka, držela za manžela smutek a dnes se poprvé znovu objevila mezi lidmi.“

Kočár lady Holland drkotal po příjezdové cestě a mizel z dohledu. Muž jej vyprovázel očima. Lady Bellemontové připomínal kocoura, jemuž kořist ulétla přímo před nosem. Naprosto přítele chápala, rozuměla jeho soutěživé povaze. Do smrti bude usilovat o všechno, co mu zůstalo odepřeno. O vše, co mu nikdy nemělo patřit.

„George Taylor byl džentlmen každým coulem,“ poznamenala proto na vysvětlení. „Inteligentní, pohledný, navíc z výborné rodiny. Byl jedním ze tří synů vikomta Taylora.“

„Taylor,“ opakoval muž nepřítomně. Jméno mu nic neříkalo.

„Jedná se o starobylý rod. George podědil rodinnou podobu a šarmu měl na rozdávání. Každá žena, jež se s ním setkala, se do něho na první pohled malinko zamilovala... Ale byl naprosto od dán své choti a nikterak se tím netajil. S podobně dokonalým párem se člověk hned tak nesetká. Z důvěrných zdrojů jsem se doslechla, že lady Holland neuvažuje o novém manželství. Podle jejich vlastních slov už nikdy nepotká tak úžasného člověka, jakým byl George. Takový chodil po zemi pouze jeden.“

„Holly,“ opakoval zasněně.

„Domácí podoba křestního jména, používaná pouze rodinou a nejbližšími přáteli.“ Lady Bellemontová se maličko zamračila. Nečekaný zájem o vdovu ji zaskočil. „Ujišťuji vás, drahý, že dnes v noci je v tomto domě přehršel okouzlujících a *dosažitelných* mladých dam. Pojďte, s některými vás seznámím. Už se třesou, až si jich všimnete...“

„Povězte mi všechno, co víte o lady Holland,“ ozval se muž naléhavě a provrtával hostitelku pohledem.

Lady Bellemontová se ušklíbla a vzdychla. „Dobrá. Přijďte zítra na čaj a probereme...“

„Teď hned.“

„Uprostřed plesu, který pořádám? Není vhodné, abych...“ Zarazila se uprostřed věty a hlasitě se rozesmála. Muž totiž nedbal na její protesty a umanutě ji vlekl k nejbližší židli. „Oceňuji vaši sílu, drahý, ale nezdá se vám, že se chováte *trošku* panovačně?“

„Všchno,“ dotíral přítel a obdařil hostitelku pokřiveným darebáckým úsměvem, z něž jí poskočilo srdce. „Prosím.“

A lady Bellemontová si znenadání uvědomila, že netouží po ničem jiném než po zbytek večera naprosto ignorovat hostitelské povinnosti a vyprávět tomuto pánovi vše, co si přeje slyšet.

Holly vklouzla do bezpečí Taylorovy rezidence jako vyděšený králík do své nory. Třebaže rodina neměla na udržování okázalého sídla dostatek prostředků, žena milovala každičkou píď po-

někud opotřebovaného elegantního obydlí. Vybledlé tapety a odřené koberce vytvářely kouzlo domova. Pod střešou starobylého zámečku si připadala vítaná a ochraňovaná.

V tomto důstojném stavení s trojúhelníkovými štíty, štíhlým sloupovím a řadami úhledných okének v průčelí George vyrůstal. Nebylo těžké si zde představit energického chlapce prohánějícího se po hlavním schodišti či hrajícího si na mírně se svažujících trávnicích okolo domu. Nebo spinkajícího ve stejném dětském pokoji, kde nyní odpočívá Rose.

Holly byla ráda, že městský dům, kde s Georgem trávili šťastné chvíle krátkého manželství, nakonec prodala. Pojily se s ním nezapomenutelné vzpomínky. Příjemné i děsivé. Raději pobývala zde, na místě, kde si snadno dokázala představit George coby životem kypícího hošíka. Zbyly tu po něm obrázky, iniciály vyřezané do dřeva, hračky a zaprášené knížky, jimiž se kdysi bavil celé hodiny. Rodina – Georgeova matka a dva bratři s manželkami společně se služebnictvem, které většinou George pamatovalo od dětství – se překonávala v pozornostech a zahrnovala mladou vdovu nepředstíranou láskou. Veškerý zájem, jež kdysi věnovali svému miláčkovi, nyní automaticky přešel na Holly a Rose. Dokázala si představit, že stráví zbytek života v péči Taylorovy rodiny a bude se oddávat bezstarostnému bytí.

Avšak přicházely chvíle, kdy vynucená samota lezla Holly vysloveně na nervy. Stávalo se, že se věnovala šití, a zčistajasna jí v mysli vyrašily znepokojivé představy, jichž se nedokázala zbavit. Někdy se cítila podivně podrážděná a napnutá. Zmítaly jí nepochopitelné emoce, kterým nemohla popustit uzdu. Znenadání toužila provést něco skandálního. Uprostřed mše se rozkřičet, obléknout si nestoudně křiklavé červené šaty a tančit v nich až do rána... Nebo se líbat s tajemným cizincem.

„Panebože,“ zašeptala nahlas. Uvědomila si, že má v sobě něco zkaženého. Così, co musí okamžitě potlačit a držet pevně pod kontrolou. Pochopila, že se jedná o čistě fyzický problém. Byla mladá a zdravá, přirozeně toužila po muži. Potýkala se s nesnází, na niž dříve či později narazí každá vdova. Hladověla po milování. Zbožňovala manželovo laskání a těšila se z nocí, kdy ji navštívil v lůžku a zůstal až do rána. Po jeho smrti tři roky bojo-

vala s nepotlačitelnou touhou. Nemohla se nikomu svěřit. Dobře si uvědomovala, jak společnost pohlíží na ženskou přirozenost. Chuť na milování nepřichází u slušné ženy absolutně v úvahu. Něco takového prostě neexistuje. Dámy musejí jít mužům příkladem a krotit jejich primitivní pudy okázalým předváděním svých ctností. Pravda, manželům je třeba vyhovět, ale v žádném případě s nimi sdílet chlípnu vášeň, anebo ji dokonce provokovat. Chtíč slušné dívky nepřísluší.

„Paní! Jakej byl ples? Bavila jste se? Tancovala jste? Potkala jste nějaký známý?“

„Hezký, ano, ne, hodně,“ odvětila Holly a přinutila se na mladou chůvu usmát. Maude stála na prahu dvoupokojového apartmá a gestem zvala lady Taylorovou dovnitř. Dívka byla jedinou služebnou, jež Holly zůstala po Georgeově smrti. Ostatní buď zaměstnali Taylorovi, anebo byli z důvodu nedostatku financí propuštěni s vynikajícím doporučením v kapse. Maude, baculaté pohledné děvče na prahu třicítky, vynikala nevyčerpatelnou dávkou energie a výbornou náladou. Dokonce i blondaté vlasy měla bujné a nezkrotné. Ať je poutala do utažených vrkočů sebevíc, bohaté kudrny si vždycky našly cestu ven. Pracovala od rána do večera. V první řadě se starala o Rose, ale zastala i povinnosti Hollyiny komorné.

„Povídej, co Rose?“ Holly zamířila k nevelkému krbu a s povděkem si nad ohněm zahřívala prochládlé ruce. „Usnula snadno?“

Maude se provinile zahihňala. „Je mi líto, ale ne. Nezavřela pusu. Pořád štěbetala něco o bále, a jak vám to v těch modrejch šatech sluší.“ Odebrala paní plášť a přehodila si jej přes předloktí. „Podle mýho se spíš hodí na držení smutku než na ples. Brrr, jsou odporně temný. K vám by se šikly nějaký žlutý. Anebo světle zelený. Takový teď nosí všechny fajnový dámy, co...“

„Po tři léta jsem se oblékala do tmavého, Maude,“ skočila jí Holly kysele do řeči, zatímco děvče jí opatrně rozepínalo drobné knoflíčky na zádech. „Nemůžu ze dne na den chodit v barvách duhy. Na změnu si člověk musí zvykat zvolna.“

„Jenže vy pro pána pořád truchlíte, paní.“ Upnuté šaty se svezly z Hollyiných ramen. „Furt dáváte najevo, jak strašně moc

vám chybí. A vodrazujete tím džentlmeny, co by se vám rádi dvořili.“

Na Hollyiných tvářích se objevil ruměnc, jenž neměl s žárem ohně nic společného. Naštěstí Maude stála za ní, takže si zrádného pýření nevšimla. Určitě by jí došlo, že zdánlivě ctnostná paní od sebe přinejmenším *jednoho* neodehnala. Upřímně řečeno ho vyprovokovala, aby ji políbil podruhé. Stále na sobě cítila cizinceva ústa, díky nimž se obyčejný večer proměnil v poněkud zlověstný prožitek s příchutí zakázaného ovoce. Neznámý se jí dotýkal zcela bez zábran, a přesto byl tak... něžný. Od okamžiku, kdy od něho utekla, jí vrtalo hlavou, kdo byl oním mužem a jak asi vypadá. Třeba ho někde potká a nebude mít ponětí, že právě s ním se líbala v přítmí salonu Bellemontových.

Navzdýcky si však zapamatuje zabarvení jeho hlasu. Zavřela oči a přivolala k sobě hluboký hrdelní šepot, jenž ji obtáčel jako proužek dýmu. *Sladká dámo... Vysvětlete mi, proč vás moje hubičky tak rozesmutňují.* Nepatrně zakolísala, ale Maudeino brebentění ji vrátilo zpátky do přítomnosti.

„Musíte být utahaná jako kotě, paní. Poprvé po dlouhý době mezi lidma... Proto jste tu tak brzy, co?“

„Přepadla mě migréna. Proto jsem se poněkud překotně rozloučila a...“ Holly zmlkla, jako když utne. Nevěřicně si promnula spánky. „Zvláštní,“ mumlala překvapeně. „Bolest je pryč. Jakmile se jednou rozvine, je k nezastavení.“

„Neměla bych skočit pro tu medicínu, co vám předepsal doktor? Jen pro případ, že by se vrátila?“

Holly zavrtěla hlavou a vystoupila z kruhu šatů zmuchlaných na podlaze. „Ne, děkuji,“ odvětila zmateně. Epizoda ze zimní zahrady zahrnala zdravotní potíže jako kouzelným proutkem. Podivný lék na migrénu, pomyslela si trpce. „Myslím, že dneska mě už trápit nebude.“

S Maudeinou pomocí se převlékla do noční košilky z bílého batistu a kabátku zdobeného krajkou. Vklouzla do poněkud obnošených trepek, popřála komorné dobrou noc a zamířila k úzkému schodišti vedoucímu do dětského pokoje. Nevelkou komnatu ozářilo světlo svíce, již si přinesla s sebou.

V rohu stálo maličké křeslo potažené růžovým sametem, na hranách přizdobené hedvábnými trásněmi. Hned vedle se titěrný stolek prohýbal pod nákladem otlučené, často používané porcelánové čajové soupravy. Spodním policím knihovny vévodila sbírka starých flakonů od parfémů, naplněných obarvenou vodou. Kam se člověk podíval, tam trůnila nějaká panenka. Jedna dokonce obsadila Roseino křeslo, jiná balancovala na hřbetě oprýskaného houpacího koníka, jenž kdysi patřil Georgeovi. Ta nejoblíbenější spočívala v dcerčině náruči. Holčička spala.

Holly se usmála a přistoupila blíž. Kdykoliv se dívala na snící dítě, pocítila neovladatelný příval lásky. Z Roseiny andělské tvářičky vyzařoval klid a mír. Vějířky dlouhých tmavých řas spočívaly na kulatoučkých líčkách, pusinku měla pootevřenou. Matka poklekla u lůžka a opatrně se dotkla naducané ručky. Skvěly se na ní modré a zelené skvrny, jež odolávaly veškerému mytí. Rose nadšeně malovala, takže bělostná pokožka stále nesla stopy rozličných barev. Ač již oslavila čtvrté narozeniny, její prstíky stále připomínaly faldíkaté ručky miminka.

„Nádherné ručičky,“ špitla Holly a jednu z nich políbila. Postavila se a nespouštěla dítě z očí. Když se narodilo, podobalo se Taylorovým, ale jak rostlo, stále více připomínalo ji. Tmavooká a černovlasá Rose vypadala jako Hollyina miniaturní kopie. Po otci podědila dobráckou povahu, bystrý úsudek a kouzlo osobnosti.

Kdybys ji tak mohl vidět, miláčku, stýskala si v duchu Holly.

Když se dcerka narodila, zbývalo Georgeovi posledních dvanáct měsíců života. Častokrát spolu pozorovali, jak malá spinká. Většina mužů se bránila projevovat potomkům city, jelikož podobné chování považovali za zženštilé. Děti zkrátka nepatřily do chlapského světa. Otcové se spokojovali s občasným dotazem ohledně jejich prospívání, případně je minutu dvě pohoupali na kolenou. George byl jiný. Dcera ho fascinovala. Okouzila jej natolik, že se nestyděl s ní mazlit a hrát. Otcovská pýcha neznala v jeho případě hranic.

„Dítě nás spojuje navěky,“ pravil jednoho večera, když stáli nad kolébkou s jejich vyšňořeným pokladem. „Je naším společným dílem, Holly. Já vím, je naprosto přirozené, že dva milující se

lidé spolu mají dítě, ale Rose je tak nádherná a skvělá... Takový zázrak naprosto přesahuje mé chápání.“ Holly nedokázala dojetím promluvit, jenom muže políbila. Byla mu neskonale vděčná, že považuje novorozeně za stejný div jako ona.

„Měla jsi báječného tatínka, Rose,“ zašeptala smutně. Vždycky ji rozlítostňovalo pomyšlení, že její dítě bude vyrůstat bez opory a zázemí, které dokáže zajistit pouze otec. Jenže George nedokáže nikdo nahradit.

Zachariáš Bronson se potřeboval oženit. Zjistil už, jakému typu dam dávají bohatí muži z vyšších kruhů přednost – klidným a vyrovnaným, jež nikdy nehovoří příliš hlasitě a nenápadně vládnou domácímu personálu železnou rukou, aby choťi zajistily tolik potřebné pohodlí. Dobře vycvičené služebnictvo pak připomíná tichý chod správně seřízeného hodinového strojeku. Což se nedá se zmatkem panujícím v *jeho* sídle vůbec srovnávat. V určité dny všechno jakž takž funguje, jindy propuká chaos. Jídla jsou servírována pozdě a studená, prádlo, stříbro a nábytek nesou odpudivé stopy, s nimiž se v jiných panských domácnostech nikdy nesetkal. Tuhle se všim plytvá a támhle se zase nedostává.

Zachariáš již najal zástupy zaručeně spolehlivých hospodyň, ale marně. Nakonec si uvědomil, že i té nejlepší služebné zkrátka schází vedení paní domu. A bůh ví, že matka nedovede se zaměstnanci jednat. Neumí vydávat rozkazy. Vždycky se komorné pokorně zeptá, zda by ji neobtěžovalo donést jí šálek čaje či jí pomoci s oblékáním.

„Jsou to sloužící, matko,“ trpělivě jí vysvětloval snad stokrát. „Očekávají, že po nich budeš něco chtít, a rozhodně je svými požadavky *neobtěžuješ*. Potřebují slyšet jasný *příkaz*. Jinak se začnou flákat. Prosím tě, až zase budeš něco potřebovat, přestaň se tvářit provinile a jednoduše rázně zazvoň.“

Ale máti se jen plaše usmívala a zajímavě mu vysvětlovala, že je nerada někomu na obtíž. Co na tom, že sluhové jsou za to placeni! Ne, v tomto směru se matka nikdy nezmění. Příliš dlouho žila velmi skromně a není na prohánění domácího personálu zvyklá.

Část potíží vězela ve služebnictvu samotném. Nebylo uvyklé svým novým úlohám, tak jako se londýnská společnost zatím nedokázala vyrovnat s novým boháčem. V zavedených domác-

nostech pracoval personál společně několik let či desetiletí a dědil se spolu s domem z generace na generaci. Ostřílení komoří nováčka vždy snadno zaučili. Jenže Zachariáš byl při zařizování svého sídla nucen najmout naráz všechny profese. Někteří příchozí neměli o požadované práci ani potuchy, zbytek tvořilo služebnictvo, které jejich předchozí páni propustili z rozličných důvodů. Jinými slovy – Zachariáš Bronson ze západního Londýna se stal znenadání oficiálním zaměstnavatelem několika těžkých alkoholiků, pochybných svobodných matek, nemehel a zlodějíčků.

Přátelé mu vysvětlili, že rázná paní domu by na tomto poli dokázala hotové zázraky, a on by se mohl v klidu věnovat tomu, co umí nejlépe – vydělávání peněz. A Zachariáš poprvé v životě vážně pomyslel na sňatek. Ta představa se mu dokonce zamlouvala. Jenže nalézt vhodnou partii a přesvědčit ji, aby se stala jeho chotí, nebylo vůbec jednoduché. Měl totiž mimořádně náročné požadavky.

V žilách budoucí paní Bronsonové musela kolovat modrá krev. Zachariáš totiž z celé duše toužil proniknout do aristokratických kruhů, jež mu zůstávaly uzavřeny. Stručně řečeno, je nízkého původu a nedostatečné vzdělání si chtěl vynahradit manželkou s rodokmenem sahajícím až k Vilému Dobyvateli. Kromě toho jí ona dotyčná nesmí opovrhovat. Nesnesl by, aby se na něj nějaká šlechtična dívala spatra. Mimoto musí být dostatečně nezávislá, aby ji nevyváděly z míry mužovy časté pracovní cesty. Byl velice zaměstnaný člověk a rozhodně nestál o osůbku věšící se mu na krk, hodlající jej připravit i o tu špetku času, kterou se vymínil pouze pro sebe.

Krásná být nemusela. Představa nádherné bytosti, kolem níž se rojí početní ctitelé s úmyslem ji svést, se Zachariášovi spíš protivila. Příjemný nenápadný vzhled by mu vyhovoval víc. Železné psychické i tělesné zdraví je podmínkou, jelikož toužil po silné ženě, přivádějící na svět jednoho statného syna za druhým. Ve společnosti by se měla cítit jako rybka ve vodě, jelikož Zachariáš hodlá jejím prostřednictvím proniknout mezi lidi, kteří ho zatvrzele odmítají přijmout.

Dobře si uvědomoval, že se mu za zády pošklebují. Poukazují na jeho nízký původ a rychle vydělané peníze s tím, že má

smýšlení handlíře, nedostatek vkusu a slušného vychování. V tom se nemýlili. Znal své možnosti. Přesto ho těšilo, že se mu nikdo neopovažuje otevřeně posmívat. Ať chtěli nebo ne, museli s ním v jistém smyslu počítat. Zachariáš spekuloval prostřednictvím bank, pouštěl se do obchodních transakcí, nakupoval nemovitosti, zřizoval investiční fondy... Alespoň peníze jej spojovaly se všemi džentlmeny, kteří v Anglii něco znamenali.

Šlechta se samozřejmě děsila možnosti, že by pojal za manželku dcerunku z význačné rodiny. Potom by se totiž stal vzdáleným příbuzným mnoha starobylých rodů. Žádný rozumný člověk přece nepřenechá dceru s rodokmenem handlíři bez původu. Ledaže by měl onen buran dostatek finančních prostředků, aby si koupil, co chce. Třeba urozenou nevěstu.

Z tohoto důvodu se Zachariáš hodlal setkat s lady Holland Taylorovou. Pokud jeho pozvání přijme, dostaví se dnes na čaj. Počítal s tím, že rozmýšlení bude nepolapitelné vdově trvat jediný den. Druhý den si o troulalé výzvě pohovoří s přáteli a rodinou. A třetí ji přemůže zvědavost. K Zachariášově spokojenosti okamžitě neodmítla. Určitě přijede.

Přistoupil k oknu knihovny, rozlehlé místnosti situované v severovýchodním rohu gotického sídla. Dům byl postaven ve stylu, o němž se architekt vyjádřil jako o „venkovsky šmrncovním“, což si Zachariáš přeložil jako „okázalý a přemrštěný“. Hlavně že vzbuzoval *dojem* a každý si jej všiml. Přesně to měl Zachariáš v úmyslu – na první pohled dát každému najevo, že s ním musejí počítat. Samotné stavení poněkud připomínalo přezdobený svatební dort – samé špičaté věžičky, lomené oblouky, zimní zahrady a lesknoucí se francouzská okna. Na obrovském pozemku západního Londýna se drze rozvalovalo sídlo s dvaceti ložnicemi, obklopené umělými jezírky a hustými lesíky, nemluvě o rozlehlých parcích a zahradách, početných altáncích, rovných cestičkách nebo křivolakých stezkách – zkrátka co si návštěvník zamane.

Zachariáše zajímalo, co na jeho nemovitost řekne Holly. Zda si tu bude připadat jako v ráji, či uprostřed noční můry. S největší pravděpodobností má vynikající vkus, jenž je dámám z jejích kruhů vlastní. Jistě vládne vytríbeností, kterou obdivoval, a bohužel

příliš neohrabané napodoboval. Nedokázal si pomoci, ale miloval věci, které na první pohled hovořily o jeho úspěších.

Odbíjení stojacích hodin v hale mu připomnělo plynutí času. Nepřítomně zíral na kruhovou příjezdovou cestu. „Lady Holly,“ mumlal pod vousy plný naděje, „čekám tu na vás.“

Navzdory nesouhlasu rodiny se Holly rozhodla přijmout ne-
zvyklé pozvání na čaj. Prostě nedokázala odolat. Třebaže se po
plese u Bellemontů život vrátil zpátky do vyježděných kolejí, ztra-
til původní kouzlo. V bezpečí a pohodlí již nenacházela útěchu.
Náhle měla po krk vyšívání či psaní dopisů, takzvaných nóbl čin-
ností, jimiž se zabývala uplynulé tři roky. Zakázané polibky
v prochladém skleníku v ní vyvolaly vnitřní neklid. Zčistajasna
toužila, aby se něco stalo. Cokoliv, co by narušilo jednotvárný tok
jejího bytí.

A znenadání obdržela list od Zachariáše Bronsona. Upoutal ji
už samotný úvod:

*Ačkoliv jsem nikdy neměl tu čest být Vám oficiálně představen,
potřebuji si s Vámi nutně pohovořit ohledně záležitostí týkajících se mé
domácnosti...*

Jak může nechvalně známý muž, jako je pan Bronson, vyža-
dovat její pomoc?

Všichni Taylorovi se okamžitě shodli v názoru, že přijímat po-
dobné pozvání je pošetilost. Zdůraznili, že žádná z dam na úrovni
neráčila jeho nabídku přijmout. Dokonce i nevinný čajový dý-
chánek může v tomto případě vyvolat skandál.

„Skandál? Protože spolu vypijeme čaj?“ divila se Holly a Wil-
liam, Georgeův starší bratr, se dal do vysvětlování.

„Pan Bronson není člověk jako my, drahá. Je to společenský
šplhoun a dobrodruh. Buran jak původem, tak manýry. Povídají
se o něm takové šokující věci, že otráslly dokonce i *se mnou*, a to
jsem nějaký světák, však víš. Sejít se s ním rozhodně není dobrý
nápad. Prosím tě, Holly, mysli na sebe a nevystavuj se posměchu.
Pošli mu zdvořilé odmítnutí a je to.“

William hovořil tak sebejistě, že švagrová na moment zaváha-
la a málem uposlechla. Jenže zvědavost se ukázala být silnější.

Proč by měla sedět doma ve vatičce, když ji zve na schůzku jeden z nevlivnějších mužů v Anglii? Však ona už zjistí, co má pán za lubem. „Věřím, že hodinku dvě budu schopna odolat jeho špatnému vlivu,“ prohodila Holly naoko bezstarostně. „A když zjistím, že se neumí chovat, jednoduše se zvednu a odjedu.“

Williamovy modré oči – stejného tvaru a odstínu, jako měl zesnulý manžel – popuzeně jiskřily. „George by nikdy nesouhlasil aby ses stýkala s takovou pochybnou osobou.“

Tou poznámkou Holly zkrušil. Sklopila hlavu, tvář se jí stáhla pohnutím. Přísahala si, že se bude po zbytek života chovat stejně, jako kdyby manžel stál po jejím boku. George ji ochraňoval před vším zlým a nepříjemným, naprosto důvěřovala jeho úsudku. „George tu už není,“ hlesla a podívala se na švagra očima plnými slz. „Musím se naučit spoléhat sama na sebe.“

„A co když se ukáže, že ses rozhodla špatně?“ otázal se věčně. „Při památce zesnulého bratra jsem v takovém případě povinen zasáhnout.“

Holly se mdle pousmála. Blesklo jí hlavou, že od chvíle, co se narodila, ji vždycky někdo ochraňoval a říkal jí, co má dělat. Nejprve milující rodiče, potom George... a nyní jeho rodina. „Dovol mi se několikrát zmýlit, Williame,“ zaprosila. „Musím konečně převzít zodpovědnost sama za sebe. Už kvůli Rose.“

„Holly...“ v hlase mu zaznělo podráždění. „Co si slibuješ od návštěvy člověka, jako je Zachariáš Bronson?“

V nitru se bouřila. Pojednou si bolestně uvědomila, jak touží uniknout ze zlaté klece, již pro ni představuje Taylorův dům. „Inu,“ pravila odhodlaně, „to brzy zjistím.“

Hollyina umíněnost Taylorovy zneklidnila. Získali o Bronsonovi dostatek informací, aby s chystanou návštěvou zásadně nesouhlasili. Všichni přátelé a známí se lačně pídili po všem, co jenom vzdáleně souviselo s nevítaným nováčkem na londýnské scéně. O Bronsonovi se vyjadřovali jako o králi všech handlířů, což rozhodně nemysleli jako poklonu. Věděli o něm, že je nesmírně, nepochopitelně bohatý a svoji zámožnost dává nestydatě najevo.